

ikke var at komme fra det Slette til det Gode, men det var at komme fra det Slette til det mindre Slette, til det Bedre, og det, at der er sat en tiiaarig Frist for Revisionen, lader sig virkelig heller ikke anføre som noget Motiv i dette Tilfælde, specielt ikke som noget Motiv mod Regeringen, da Folkethinget ogsaa i den Henseende har sluttet sig fuldt til Regeringen, men heller ikke som et Motiv mod selve det Lovforslag, hvorom der her er Tale, idet jo nemlig denne Lov aldeles ikke gaar ud paa at udføre nogen Revision af Lønningsloven; den beskæftiger sig slet ikke dermed. En Hovedsag ved alle Lønningslove er Spørgsmaalet om Embedsmændenes Antal; men den foreliggende Lov beskæftiger sig alene med det Spørgsmaal, om der er nogen Grund til at foretage en Forandring i Lønningernes Størrelse, og der er ikke engang Tale om en varig Forandring, men kun om en midlertidig, jeg tør ikke sige forbigaaende Forandring, fordi dette kan blive afhængigt af, hvorledes Priserne stille sig; men det er i alt Fald vist, at, saaledes som Lovforslaget er, omfatter det kun et enkelt Aar, og jeg er altsaa berettiget til at kalde den en rent midlertidig Forandring. Naar nu det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds fremstillede Sagen saaledes, som om Embedsmændene i Grunden skulde beklage sig over, at der ikke var sat nogen kortere Revisionsfrist i Loven, da man saa vilde være i Stand til allerede tidligere, i alt Fald i 1875, at begynde paa en Revision, der kunde ændre deres Lønning, saa maa jeg dog erindre om, at Resultatet af de allerfleste Revisioner af Lønningslove egentlig ikke har været nogen Forøgelse af Lønningerne. Det har undertiden været en Nedsættelse, det har oftere været en Regulering, men det har meget, meget sjelden været en Forhøjelse, og saa knap og nær er man gaaet i sine Lønningslove, at selv det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, der igjennem Udvalget har udøvet en saa overordentlig væsentlig Indflydelse paa disse Lønningslove, har følt sig opfordret til at tage Initiativet til her i Salen at komme frem med Forslag til Lønningsforbedring for en talrig Klasse af Bestillingsmænd, nemlig Løbsassistenterne, og det lykkes det ærede Medlem ved Hjælp af det Tillidsforhold, der bestaar imellem ham og os, hans Modstandere, at sætte Sagen igjennem imod de Herrer, der høre til Mjertallet og regnes for hans Venner. Altsaa, vi have fra det ærede Medlems Side en Erkjendelse af, at en saadan Revision af Lønningslove gaar i det Hele Embedsmændene temmelig nær og skundom saa nær, at det er nødvendigt ganske kort Tid efter at komme med Forslag til at revidere om igen og derved lægge til Lønningerne.

Dagsordenen, saaledes som den er forelagt os, gaar ud paa, at Behandlingen af et Lovforslag som det nuværende, forud for det lovsaalede

Tidspunkt for Lønningsloves Revision, kræver visse Forudsætninger. Det er saaledes udtalt, at det Forslag til en midlertidig Lønningsforbedring, der er forelagt af Ministeriet, skulde være beslægtet med, svarende til eller analogt med en Revision af Lønningslovene. Dette er, som anført, ikke saa; det kan ikke med mindste Sandhed siges, at dette Lovforslag, nemlig Bevillingen for et Aar af en midlertidig Lønningsforbedring, er en Revision af Lønningslovene, eller at det maatte være knyttet til det Tidspunkt for Revisionen, der er bestemt for Lønningslovene, og derfor er dette Ufsnit af Dagsordenen ikke saaledes korrekt, som en Beslutning bør være, naar den gjør Krav paa at finde Understøttelse og Tilslutning fra en Del af Rigsdagen; det er af Vigtighed, at ogsaa Motiveringer af den Art Beslutninger er saaledes sand og korrekt, at den ikke kan angribes; men i dette Sammenhæng, hvori Lovforslaget her er bragt til Lønningslovenes Revision, ligger der en stor Ukorrekthed, som den ærede Forslagsstiller bør bestræbe sig for at faae fjernet. Dernæst siges der, at Behandlingen af denne Lønningslov forudsætter et Tillidsforhold mellem Ministeriet og Folkethinget, og da et saadant Forhold ikke er tilstede, vil man ikke behandle det. I det første Foredrag, som den ærede Rigsdagsmand holdt, sagte jeg forgyves efter Noget, der virkelig kunde siges at være en Begrundelse af den Paastand, at et Lønningsforbedringslovsforslag som det nuværende krævede et særligt Tillidsforhold mellem Regeringen og Folkethinget, og det vilde jo da ogsaa være høist befynderligt, om man vilde gjøre noget Saadant gjældende, thi jeg skjønner ikke rettere, end at f. Ex. de Spørgsmaal, der staa opførte under Nr. 4 og 5 paa Dagsordenen for idag, akkurat med selv samme Bøje kunne siges at gjøre Krav paa et Tillidsforhold mellem Regeringen og Folkethinget. Hvad det her dreier sig om, er dog kun den ganske simple, almindelige Udførelse af Statens Forretninger og Besvarelsen af det sig dertil knyttende Spørgsmaal om Lønnens Tilstrækkelighed for Diebliffet, og efter hvad vi høre om den forestaaende Finantslovsforhandling, saa synes det ikke, at man der vil gjøre enhver Post paa Finantsloven, selv om den efter sin Størrelse og sin Natur ganske anderledes gik udenfor det rent Ordinare, til Gjenstand for en Betragtning, der alene gaar ud fra Tillidsforholdet mellem Regeringen og Rigsdagen. Det er derfor befynderligt, at man netop har valgt denne Sag. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds kom imidlertid i sit andet Foredrag til at bruge en Uttring, som indeholdt den Forklaring, jeg havde savnet i hans første Tale; thi, sagde han, det var Ministeriet, der indbragte et Forslag om at forbedre Lønningen for sin Embedsstand" (Sagte: Hør!) Ja, naar man ser Sagen paa denne Maade, og naar den tilmed finder Tilslutning gjennem Hør! fra det